

mandens Død ofte maattet tænke paa, hvad den Gamle havde fortalt ham om sit lange Livs Oplevelser, der strakte sig lige fra Skærtorsdagslaget derude paa Reden, til hvilket han havde været Vidne fra sin Moders Arm, og ned gennem den lange Række af Ydmygelser, den enestaaende Sønderlemmelse, hvortil hin Paasketorden havde været Indledningen. Men hvorfor blive ved at klamre sig til et dødsdømt Land, der i Løbet af et Menneskes Liv var svundet ind til en Ruin, sygnet hen til et blegt og slapt Rudiment paa Europas kraftsvulmende Legeme?

Et nyt Liv! En anden Jord, en anden Himmel! . . . Der ligesom groede nye Kræfter frem i ham, blot han tænkte derpaa. Mens hans Øjne blev ved at følge den bortdragende Damper, vaagnede alle Drengetidens Fribytterlyster igen i hans Blod. Han sagde til sig selv, at derude — langt borte — ventede maaske den store Sejrslykke ham. Derude skulde maaske Barndommens gyldne Drømme opfyldes. Der kunde han maaske endnu virkelig vinde Prinsessen og det halve Kongerige, — selv om Prinsessen var sort, og Kongeriget en Palmeø i Sydhavet!

Der faldt i dette Øjeblik en Skygge henover hans Bord. Foran ham stod en lille, modeklædt Herre med opløftet Hat og et henrykt Smil i Ansigtet, — Ivan Salomon.

„Syntes jeg ikke nok, det var Dem! . . . Hvor det var morsomt! Det er saa længe, siden jeg har set Dem! Jeg tror virkelig, De undgaar Deres gamle Venner. Hvorledes lever De dog?“

Per rejste sig halvt op og mumlede nogle Ord. Han var ikke videre glad for dette Møde men bad dog den anden tage Plads.

Salomon satte sig paa den modsatte Side af Bor-